

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.079 van 28 februari 2002
in de zaak A. 112.346/XII-3328.**

In zake : Marc VAN ROOSBROECK,
 wonende te LIER,
 Benedenbaan 46

tegen :

de SCHOLENGROEP 4,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. ROMBAUT en M. STOMMELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18, b 25.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc Van Roosbroeck op 5 november 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van “de ongedateerde beslissing van algemeen directeur Marc Lemmens, waarbij met ingang van 6 september 2001 verzoeker bij hoogdringendheid preventief geschorst werd”;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur D. Mareen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. Dom, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de algemeen directeur van scholengroep 4 van het gemeenschapsonderwijs op 5 september 2001 beslist om verzoeker bij hoogdringendheid preventief te schorsen met ingang van 6 september 2001;

Overwegende dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat in het verzoekschrift omtrent de tweede voorwaarde het volgende is te lezen :

“Zolang verzoeker geen les kan geven en hem de toegang tot zijn klas hem wordt ontzegd, ondanks het annulatieberoep, lijdt verzoeker onmiskenbaar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.

Vermits de preventieve schorsing de stopzetting van het ambt meebrengt brengt zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel mee voor verzoeker.

De dagen dat verzoeker zijn ambt niet heeft kunnen uitoefenen, zijn onherroepelijk verloren, hetgeen verzoeker bijzonder grieft, te meer daar verzoeker gedurende jaren de gangmaker was van de sportdagen op school en zijn bijzonder inzet voor zijn leerlingen en de andere kinderen van de school verloren dreigen te gaan.

Verzoeker wordt door deze schorsing bijzonder gestigmatiseerd, te meer daar hij reeds in het verleden door een ordemaatregel (overplaatsing in het belang van de dienst) in de scholen van Hove en Lint was terecht gekomen.

Opgemerkt dient te worden dat ondanks de vroegere ordemaatregel ook geen tuchtmaatregel is gevolgd.

Nu opnieuw verzoeker confronteren met een ordemaatregel tast het vertrouwen dat verzoeker dient te genieten bij collega's en leerlingen aan.

Verzoeker zal hier een niet te herstellen en ernstige schade door oplopen, gelet op het verleden en de antecedenten.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk (zeg maar niet) te herstellen”;

Overwegende dat een preventieve schorsing in het belang van het onderwijs of in het belang van de dienst, zoals bedoeld in artikel 59 van het decreet rechtspositie personeelsleden Gemeenschapsonderwijs van 27 maart 1991, een ordemaatregel is; dat verzoeker zich vergist in die ordemaatregel die met een ontslag of een afzetting geen uitstaans heeft, de “stopzetting van het ambt” te zien; dat de Raad van State voorts aanneemt dat die maatregel, vanwege haar uiteraard tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke aard in beginsel geen nadeel kan veroorzaken dat niet naar behoren kan worden hersteld door een vernietigingsarrest; dat een dergelijke ordemaatregel, die uitsluitend is bedoeld om de goede werking van de dienst te verzekeren en niet om het betrokken personeelslid te sanctioneren voor schuldig gedrag, op zich geen aantasting inhoudt van de reputatie en de goede naam van verzoeker; dat voor zover verzoeker of derden een ordemaatregel ten onrechte als “stigmatiserend” zouden beschouwen, dit in beginsel geen nadeel is dat voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf; dat verzoeker

de Raad van State in de voorliggende zaak niet overtuigt waarom het te dezen anders zou zijn en om af te wijken van zijn rechtspraak die aanneemt dat de morele genoegdoening welke een met terugwerkende kracht geldende vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoeker zou verschaffen, een volledig herstel zal meebrengen van het ingeroepen moreel nadeel;

Overwegende dat verzoeker voor het eerst ter terechtzitting nog als nadeel doet gelden dat van de bestreden beslissing misbruik wordt gemaakt in een echtscheidingsprocedure, en dit reeds luttele dagen nadat de preventieve schorsing was opgelegd;

Overwegende dat, gelet op artikel 17, § 3, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, in principe alleen acht kan worden geslagen op het nadeel dat in het verzoekschrift wordt aangevoerd; dat niet blijkt waarom te dezen van dat principe zou dienen afgeweken; dat van het ter zitting aangevoerde nadeel ook al in het verzoekschrift gewag kon zijn gemaakt; dat er geen rekening mee wordt gehouden;

Overwegende dat niet aan de besproken schorsingsvoorwaarde is voldaan; dat deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig februari 2002, door :

de HH.	G. VAN HAEGENDOREN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

G. VAN HAEGENDOREN.